

NTANY ANTANASIOYTH
ΙΟΥΛΙΟΣ 2023

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πρώτα απ' όλα πώς ονομάζεστε;

Κα ANTANASIOYTH:

Λέγομαι Ντάνυ Αντανασιώτη και σε καλωσορίζω Ιωάννα στο σπίτι μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ευχαριστώ πολύ.

Κα ANTANASIOYTH:

Να είσαι καλά. Έχουμε μουσική υπόκρουση εδώ από το σκυλάκι μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πότε και πού γεννηθήκατε;

Κα ANTANASIOYTH:

Γεννήθηκα εδώ στην Αθήνα το 1953, που σημαίνει ότι εγώ ήμουν τότε στα γεγονότα του Πολυτεχνείου φοιτήτρια στο Πολυτεχνείο.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Οι γονείς σας είχαν καταγωγή από την Αθήνα;

Κα ANTANASIOYTH:

Από την Αθήνα ναι, καταγωγή από την Αθήνα είχαν ναι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Που μένατε;

Κα ANTANASIOYTH:

Έμενα στην πλατεία Αμερικής, εκεί κοντά στην περιοχή της Πατησίων δηλαδή.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πολύ κέντρο.

Κα ANTANASIOYTH:

Πολύ κέντρο τότε ναι, πολύ κέντρο.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Οι γονείς σας τι επάγγελμα είχαν;

Κα ANTANASIOYTH:

Ο πατέρας μου ήταν πολιτικός μηχανικός και η μητέρα μου είχε ασχοληθεί με το τραγούδι, με το κλασικό τραγούδι. Αλλά από ένα σημείο και μετά δεν άσκησε το επάγγελμα, έκανε κάποιες εμπορικές ασ πούμε δραστηριότητες.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Το επάγγελμα του πατέρα σας, που είναι αρκετά συναφές με το δικό σας επάγγελμα..

Κα ANTANASIOYTH:

Ναι, ναι πράγματι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Σας επηρέασε το ότι είχε επιλέξει αυτό το επάγγελμα;

Κα ANTANASIOYTH:

Ναι γενικώς ας πούμε ότι το να είσαι μηχανικός σημαίνει ότι έχεις κάποια μαθηματική κλίση, που είχαμε κι εγώ και η αδερφή μου η μεγάλη, ακολουθήσαμε έτσι το επάγγελμα που βλέπαμε, που γνωρίζαμε. Άλλωστε τότε η κοινωνία δεν ήταν πολύ ανοιχτή στο να γνωρίζεις επαγγέλματα. Πάντως ήταν κάτι που μου άρεσε, ναι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Η καλλιτεχνική επιρροή της μητέρας σας ήταν έντονη;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Βέβαια και τώρα τραγουδάμε πάντα εμείς οι αδερφές, κάνουμε παραστάσεις, εγώ έκανα σκηνοθεσίες σε παραστάσεις, υπήρχε αυτό το καλλιτεχνικό και υπήρχε και το όνειρό μου να γίνω ηθοποιός κάποια εποχή. Ναι είχε και γενικά έχουμε καλή φωνή στο τραγούδι, μας άφησε κληρονομιά.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πολιτικά οι γονείς σας;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Οι γονείς μου ήταν Νέα Δημοκρατία με τον Καραμανλή.

Στη συνέχεια εγώ ήμουν στον δημοκρατικό χώρο, στην αρχή στο ΚΚΕ Εσωτερικού, χωρίς να είμαι μέλος, αλλά ήμουν φίλη και προσκείμενη στο χώρο αυτό. Στη συνέχεια, πολύ αργότερα, αφού τέλειωσα το Πολυτεχνείο, εντάχθηκα στο ΠΑΣΟΚ, ήμουν στον αριστερό χώρο.

Από ένα σημείο και μετά οι γονείς μου με ακολούθησαν και έγιναν κι αυτοί, γιατί ήταν και άλλες οι εποχές όταν ζούσαν. Είδαν πράγματα ας πούμε που έγιναν, αλλαγές, και εντάχθηκαν και αυτοί και στήριζαν ας πούμε το ΠΑΣΟΚ.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Η πολιτική τοποθέτηση των γονιών σας ήτανε εμφανής στο σπίτι; Δηλαδή άσκησαν επιρροή πάνω σας οι πολιτικές τους πεποιθήσεις;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Οι γονείς έχουν πάντα μία άποψη, μπορεί ενδεχόμενα να σου περνάνε κάποιες συντηρητικές απόψεις, δεν ξέρω. Δε νομίζω ότι ήταν ο στόχος τους και ο σκοπός τους να κάνουν αυτό, αυτοί είχαν την άποψή τους, ψήφιζαν.

Κυρίως με τον Καραμανλή ήταν, δηλαδή δεν ξέρω αν ήταν τόσο στη Νέα Δημοκρατία, όσο ήταν ότι θαύμαζαν τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Και ο πατέρας μου ως μηχανικός είχε δει ότι είχε κάνει πάρα πολλά έργα, δηλαδή είχε αλλάξει την Ελλάδα τότε από τα έργα και αυτό είναι πραγματικότητα, έτσι; Δρόμους κ.λπ, αυτά ήταν προτεραιότητα του Καραμανλή και νομίζω ότι από εκεί ήταν.

Αλλά ήταν αντιβασιλικός, αντιφασίστας, πώς να σου πω, δε θα έλεγα ότι είχε μία δεξιά πολιτική, ήταν ένας υποστηρικτής του Καραμανλή που τον έβλεπε να κάνει ένα έργο που αυτός καταλάβαινε ως μηχανικός.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Τα πρώτα χρόνια τα σχολικά στο δημοτικό πώς ήταν;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Μια χαρά, δε νομίζω ότι υπήρχαν πολιτικές απόψεις τότε σε μένα, πήγαινα σε ένα καλό σχολείο και μια χαρά ήταν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Σε ποιο;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Στο Πειραματικό Σχολείο στο Κολωνάκι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Έχετε κρατήσει επαφές με τους συμμαθητές σας από τότε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Βέβαια και από το δημοτικό πολλές που ήμασταν φίλες, μιλάμε, συναντιόμαστε και από το γυμνάσιο πάρα πολλές, κάνουμε εκδρομές. Γενικά όπου πέρασα, κράτησα ανθρώπους που, πώς να στο πω, ταιριάζαμε και μέχρι τώρα υπάρχουν αυτοί οι άνθρωποι και κάνουμε κοινές δράσεις δηλαδή όχι απλώς υπάρχουν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Στο γυμνάσιο συνεχίσατε στο Πειραματικό;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Όχι δεν είχε, τότε ήταν μόνο αρρένων και εκεί προσγειώθηκα σε μία πραγματικότητα, διότι από ένα πολύ προσεγμένο δημοτικό σχολείο που είναι πειραματικό σχολείο πανεπιστημίου Αθηνών, ήταν ένα επίλεκτο ας πούμε πρότυπο, πήγα στο 6^ο γυμνάσιο θηλέων που ήταν μία χύμα κατάσταση.

Μόνο να σου πω ότι μπήκα σε μία τάξη στην πρώτη γυμνασίου που είχε 90 παιδιά, έχεις ακούσει 90 παιδιά σε μία τάξη; Παρά ταύτα ήταν ένα πάρα πολύ καλό σχολείο, με καλούς καθηγητές και κυρίως περνούσαμε πολύ όμορφα. Δηλαδή μετά την πρώτη κρυάδα, ας το πούμε, θεωρώ ότι είμαι τυχερή που πήγα σε αυτό το γυμνάσιο.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Γιατί;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Πέρασα όμορφα χρόνια, δημιούργησα φιλίες, είχε μια ξεγνοιασιά, μια απλότητα, είχε καλά παιδιά. Ήταν ένα πάρα πολύ ωραίο δημόσιο σχολείο. Κάποιοι καθηγητές δεν ήταν, αλλά ήταν πολλοί καθηγητές ας πούμε οι οποίοι πραγματικά ενδιαφέρονταν, ήθελαν, ασκούσαν το λειτούργημά τους και μας έκαναν να αγαπήσουμε αυτά που δίδασκαν. Δεν έχω παράπονο καθόλου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Είχατε ξεχωρίσει κάποιον καθηγητή που σας έχει μείνει ανεξίτηλος;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ο μαθηματικός. Ο κ. Ζιώγας ήταν, ο οποίος πραγματικά ήταν ένας άνθρωπος εξαιρετικός σε ήθος και στη διδασκαλία του. Μία ιστορικό που με έκανε να αγαπήσω την ιστορία, Μπαλαρούτσου λεγόταν. Και ένας φιλόλογος ο Καπτσής. Οι οποίοι ήταν κι αυτοί άνθρωποι μεγάλοι, ο Καπτσής ήταν μεγάλος, αλλά ήταν άνθρωποι με κέφι, δηλαδή αγαπούσαν τα παιδιά, αυτό ήταν. Δηλαδή ο καθηγητής άμα αγαπάει τα παιδιά, θα τους δώσει, δεν υπάρχει περίπτωση.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πως ήρθε η επιλογή του Πολυτεχνείου, πέρα από τον πατέρα σας που εξασκούσε ένα παρόμοιο επάγγελμα;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, τότε εκείνα τα χρόνια, έχουν αλλάξει από τότε οι εποχές, ήταν αυτονόητο ότι όταν ήσουν καλή μαθήτριά, καλός μαθητής πήγαινες στο Πολυτεχνείο, γιατί το επάγγελμα του μηχανικού ήταν το πιο περιζήτητο.

Αργότερα άλλαξαν οι καταστάσεις, δηλαδή υπήρχαν συμμαθήτριάς μου που έλεγαν ότι εγώ δεν μπορώ να πάω στο Πολυτεχνείο γι' αυτό θα δώσω Ιατρική. Κοίτα πώς τα έχει φέρει τώρα η ζωή τούμπα, έτσι; Δηλαδή έλεγε δεν έχω τις δυνατότητες για το Πολυτεχνείο, θα πάω Ιατρική.

Τότε αν είχες τη δυνατότητα να πας Πολυτεχνείο, μην ξεχνάς ότι ήταν μία εποχή το '70 ας πούμε, εγώ μπήκα το '71, που η Ελλάδα αναπτυσσόταν. Είχε πάρα πολλά να γίνουν σε υποδομές, σε έργα, υπήρχε αντικείμενο για τους μηχανικούς. Όταν βγήκα από το Πολυτεχνείο ήταν λίγο διαφορετικά τα πράγματα και σιγά-σιγά τα χρόνια έδειξαν ότι τούμπαρε η ιστορία, δηλαδή εντάξει οι μηχανικοί πάντα επιβίωσαν αλλά ας πούμε το να ήσουν γιατρός ήταν πολύ πιο προσοδοφόρο επάγγελμα.

Αλλάζουν τα πράγματα, αλλάζουν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Μπήκατε το '71 και τελειώσατε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Το '75, τελείωσα το Σεπτέμβριο του '75.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Η επιλογή της συγκεκριμένης σχολής, των Αγρονόμων Τοπογράφων Μηχανικών πώς προέκυψε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Δεν ήταν επιλογή, ας το πούμε.

Εγώ Αρχιτεκτονική είχα επιλέξει, απλώς είχα μία αστοχία με ένα σχέδιο που έκανα το γραμμικό, μου χύθηκε πάνω το μελάνι και αχρηστεύτηκε και τότε υπήρχαν δύο βάσεις, η μικρή και η μεγάλη κι εγώ στη μεγάλη είχα πιάσει εξαιρετικούς βαθμούς, στη μικρή δεν κατάφερα έπιασα 79 στα 80.

Όταν έκανα το δελτίο είχα πει ότι θα βάλω μόνο Αρχιτεκτονική και τότε ο πατέρας μου, ο οποίος ήταν γνώστης των πραγμάτων, μου λέει βρε Ντάνυ, δε βάζεις και τους τοπογράφους μηχανικούς; Διότι το μέλλον αυτή τη στιγμή είναι ένας κλάδος που δε θα πεινάσει ποτέ, γιατί θα γίνει το Κτηματολόγιο. Ο πατέρας μου τα ήξερε αυτά τα πράγματα.

Εγώ του λέω μπα, βάλτο βρε παιδί μου, έτσι μας, να υπάρχει. Και είχα βάλει μόνο αυτές τις δύο Σχολές Αθηνών, Αρχιτεκτονική Αθηνών, Τοπογράφοι Αθηνών. Θα έλεγα λοιπόν ότι δεν ήταν ακριβώς επιλογή, ήταν μία κατεύθυνση του πατέρα μου να βάλω άλλη μία Σχολή και καλά έκανε ο άνθρωπος, δε μου πήγε σε κακό η Σχολή, μία χαρά μου πήγε.

Και βρέθηκα επειδή δεν έπιασα αυτό που έπρεπε, από ατυχία, αλλά κάθε εμπόδιο για καλό;

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Τότε που κάνατε το δελτίο είχατε γνώση του κλάδου σας;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Των Τοπογράφων;

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ιδέαν δεν είχα, το μόνο που ήξερα ήταν αυτό που μου είχε πει ο πατέρας μου, βάλτο εκεί να υπάρχει, δε θα πεινάσει ποτέ ο Τοπογράφος γιατί θα βγει το Κτηματολόγιο. Αυτό.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πώς ήταν τα πρώτα χρόνια στη Σχολή αφού μπήκατε το '71;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Κατ' αρχάς εγώ είχα μία φοβερή αντίδραση και δεν πάτησα στη Σχολή, τον πρώτο καιρό, το πρώτο εξάμηνο ήμουν άφαντη.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Επειδή θέλατε..

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Επειδή δεν ήθελα να μπω σε αυτή τη Σχολή. Μετά προσγειώθηκα, κατάλαβα ότι πρέπει να την παρακολουθήσω ή να ξαναδώσω εισαγωγικές.

Τελικά λέω για να δω, αξίζει να συνεχίσω ή να ξαναδώσω εισαγωγικές; Κι έτσι στο δεύτερο εξάμηνο αποφάσισα να ασχολούμαι με τη Σχολή και η οποία είχε ένα ενδιαφέρον. Δηλαδή είχε ένα ενδιαφέρον, ασχολιόταν με τα μαθηματικά, με όλα αυτά, τον πρώτο καιρό δεν έχεις ειδικά μαθήματα, τα οποία εμένα μου άρεσαν.

Επίσης από τότε είχε ένα περίεργο κλίμα η Σχολή, δηλαδή ήταν μια ζωντανή Σχολή, δεν ήταν καθισμένη. Υπήρχαν κοινωνικά ας το πούμε και πολιτικά και πολιτιστικά, όχι πολιτιστικά μετά έγινε, υπήρχε μία ενεργητικότητα και τα παιδιά ήταν πολύ καλά παιδιά και μου άρεσε κι έτσι αποφάσισα να την παρακολουθήσω.

Η Σχολή Τοπογράφων μαζί με τη Σχολή Χημικών τότε στο Πολυτεχνείο ήταν οι δύο πιο ενεργές Σχολές και μάλιστα να φανταστείτε ότι επί χούντας που οριζόντουσαν οι Διοικήσεις, οι δύο αυτές Σχολές έκαναν εκλογές και έβγαλαν δημοκρατικά Συμβούλια. Δηλαδή ήταν μία ζωντανή Σχολή.

Είχαμε ωραίους «τύπους» ας πούμε μέσα, γινόντουσαν στο αμφιθέατρο συνεδριάσεις, υπήρχαν και οι κακοί καθηγητές και αυτά και παντού υπάρχουν με τα θέματα που μας δημιουργούσαν, αλλά γενικά ήταν μία ενδιαφέρουσα Σχολή.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Αρα ήδη από το '71 υπήρχε ένας πιο ενεργός ρόλος της Σχολής;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Τώρα, για να σου πω την αλήθεια, το πρώτο δεν ξέρω το '71 όχι, το '72 το δεύτερο εξάμηνο που ήμουν εγώ, ίσως το '72 άρχισε να κινείται κάτι. Εγώ αν έγινε και το '71 δεν το πήρα χαμπάρι, σου λέω ήμουν απύσχα.

Το '72 ναι είχε αρχίσει από πολύ νωρίς να φαίνεται ότι είναι μία Σχολή που έχει άτομα πολιτικοποιημένα, θέλουν να κάνουν τις κινήσεις τους, είχε φανεί πολύ νωρίς αυτό το πράγμα, υπήρχε δραστηριότητα γενικά.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Θυμάστε ποιοι πρωτοστατούσαν σε αυτές τις ενέργειες;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Θυμάμαι, θυμάμαι κάποιους. Θυμάμαι δηλαδή ήταν ο Αλαβάνος, ήταν ο Μαρούκης, ήταν ο Ρεβελάκης, ήταν ο Μίμης ο Ανδρουλάκης, ο Κατωπόδης. Τώρα αυτούς θυμάμαι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ωραία, μέσα στη Σχολή από το δεύτερο εξάμηνο και μετά της φοίτησής σας..

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, ναι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Παρακολουθούσατε τη Σχολή, τα μαθήματα;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Τα παρακολουθούσα ναι και κυρίως τις ασκήσεις, δηλαδή εμείς είχαμε θεωρία το πρωί, άσκηση το απόγευμα. Συνήθως τις ασκήσεις παρακολουθούσα πάντα, τη θεωρία σχετικώς την παρακολουθούσα. Δεν ήμουν αυτό που λένε η καλύτερη μαθήτρια, παρόλα αυτά πήγα πολύ καλά, γιατί το σημαντικό είναι οι ασκήσεις. Τέλος πάντων καλά πήγα στις σπουδές μου, χρόνο δεν έχασα.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Είχατε έρθει κοντά με συμφοιτητές σας;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, από κει και πέρα είχα έρθει κοντά με συμφοιτητές μου, είχαμε αρχίσει να φτιάχνουμε παρέες.

Κυρίως στην αρχή ήμουν με τα κορίτσια, έκανα παρέα, που ήταν στη σχολή και έκανα και με τον Τάσο το Γιαννακόπουλο από το έτος μου πολύ παρέα. Ήταν η Δέσποινα η Βατσακούλια, ήταν η Αναστασία η Γαλιατσάτου, η Ησαΐα, με αυτές έκανα πιο πολύ παρέα στο πρώτο έτος.

Στο δεύτερο ανοίχτηκαν οι παρέες μας και μπήκαν άλλες παρέες, γιατί έγιναν και κάποιες μεταγραφές από τη Θεσσαλονίκη που ήρθαν νέα παιδιά, οπότε από το δεύτερο άρχισα να κάνω παρέα και με το Γιώργο Παπαβασιλείου και τις παρέες του, που ήταν ο Νίκος ο Σιάνης, ο Σπυρόπουλος και σιγά-σιγά αποκτήσαμε και σχέση με τον Παπαβασιλείου και παντρευτήκαμε αργότερα.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Κάνατε παρέα μόνο με άτομα από το δικό σας Τμήμα ή και από τους αρχιτέκτονες, τους χημικούς;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Έκανα, έκανα και από τους πολιτικούς μηχανικούς και από τους αρχιτέκτονες, δε θυμάμαι, τη Ζαχαράκη τη Μάνια από τους πολιτικούς, από τους αρχιτέκτονες δύο αδέρφια ήταν, δεν τα θυμάμαι τώρα γιατί μετά κόψαμε επαφή. Αλλά έκανα και με αρχιτέκτονες και με πολιτικούς.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Αυτές οι σχέσεις μεταξύ των φοιτητών διαφορετικών Τμημάτων έπαιξαν κάποιο ρόλο στη μετέπειτα κινητοποίηση των φοιτητικών Συλλόγων;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Όχι για μένα, δε νομίζω. Δεν κατάλαβα ας πούμε. Προφανώς, κάποιοι που είχαν καλύτερα θέματα πάνω στην οργάνωση αυτών των γεγονότων, προφανώς θα υπήρξε κάτι συλλογικό που να συντονίζει τις Σχολές και όσους ήταν, αλλά εγώ δεν το έλαβα έτσι, δεν το εξέλαβα έτσι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Με τις παρέες σας που συχνάζατε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Στο Μουσείο, στα σινεμαδάκια, στη Φωκίωνος Νέγρη.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Στο εστιατόριο της σχολής;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Όχι, όχι. Κατ' αρχάς όταν ήταν τα πρώτα χρόνια δεν υπήρχε εστιατόριο Σχολής, αυτό δημιουργήθηκε όταν πήγε στον Ζωγράφου. Εμείς είμαστε κάτω στο κεντρικό κτίριο, εκεί που έγιναν και τα γεγονότα. Στον τελευταίο χρόνο μεταφερθήκαμε στον Ζωγράφου. Εστιατόρια δεν υπήρχαν, πάνω υπήρχαν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ξέρουμε ότι η Σχολή των Τοπογράφων Μηχανικών είχε κάποια κλαδικά αιτήματα, για την πενταετία..

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, ναι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Αυτά τα αιτήματα ήταν αμιγώς για τις σπουδές σας ή ήταν κι ένας τρόπος να πιέσετε τη δικτατορία ως φοιτητές; Εσείς πώς το βιώσατε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Εγώ το βίωσα όχι ως πίεση προς τη δικτατορία, όχι αυτό το σημείο. Το βίωσα ως τα δικαιώματα που έχουμε, τα οποία μάλιστα δεν ήταν από μας, ας μην το λέμε, οι προηγούμενοι Τοπογράφοι Μηχανικοί οι οποίοι είχαν τελειώσει και είναι και ένας επώνυμος, ο Δημήτρης ο Ρόκκος, ο οποίος έκανε αγώνες σε αυτούς και μας βρήκε συμπαραστάτες.

Δεν ξεκίνησε από μας, γιατί εμείς δεν είχαμε και αίσθηση των πραγμάτων όσο φοιτούσαμε. Ξέραμε ότι εμπεριέχεται το επάγγελμα του Τοπογράφου Μηχανικού και τα δικαιώματα που έχουμε στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών και αυτό ήταν κάτι που δε μας άρεσε ας πούμε, αλλά στην πραγματικότητα κανένας Πολιτικός Μηχανικός δεν μπορεί να ασκήσει ένα επάγγελμα που δεν το έχει διδαχτεί όσο το έχουμε διδαχτεί εμείς.

Εντάξει, είχε το δικαίωμα υπογραφής, που ήταν λάθος. Πιέστηκε, όλη αυτή η ιστορία ξεκίνησε από ανθρώπους που είχαν αποφοιτήσει ήδη, δεν ήτανε θέμα φοιτητικών. Και αν μετά ήρθε στους φοιτητές, ήρθε από αυτούς και εμείς ας πούμε είπαμε ναι, δεν ήταν κάτι που γνωρίζαμε εκείνη τη στιγμή.

Υπήρχαν αυτές που σας έλεγα οι συνελεύσεις που γινόντουσαν, τώρα τι να σου πω, έμπαινε αυτό το θέμα; Δεν το θυμάμαι, δεν το θυμάμαι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Το 1972 το Νοέμβρη στις 20 έγιναν οι φοιτητικές εκλογές.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Εσείς συμμετείχατε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Βέβαια συμμετείχα.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ψηφίσατε δηλαδή.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ψήφισα ναι και μάλιστα έγιναν φοιτητικές και τότε παράλληλα έγιναν και οι εκλογές των ετών, δηλαδή του Προεδρείου του κάθε έτους αν θυμάμαι καλά και ήμουν υποψήφια και για το έτος μου ως Πρόεδρος.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι, πως ήταν το κλίμα εκείνη την ημέρα;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ήμασταν λίγο προσεκτικοί, αλλά οι φοιτητές είναι φοιτητές, τα νιάτα βράζουν, δεν είχαμε κανένα πρόβλημα.

Νομίζω ότι ήμασταν πάρα πολύ υπερήφανοι, εμείς τουλάχιστον που ανήκαμε σε έναν δημοκρατικό χώρο. Δεν ξέρω, κάποιος άλλος μπορεί να ήταν λίγο πιο αδιάφοροι, για κάποιους από μας είχε πολύ μεγαλύτερη σημασία και νομίζω, εγώ τουλάχιστον αισθανόμουν πάρα πολύ υπερήφανη που δημιουργείτο μια πράξη αντίστασης ας πούμε.

Κάποιοι δεν πήγαν να ψηφίσουν, πολλοί φοβήθηκαν να πάνε. Βέβαια εγώ πήγα και ψήφισα και μάλιστα και έκανα και αγώνα, πώς να σου πω, για τις εκλογές που γινόντουσαν στο να συμμετέχουν άνθρωποι. Αλλά έβλεπα ότι πολλούς μας παρακολουθούσαν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Υπήρχε αστυνομία μέσα στο κτίριο;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Όχι, όχι, μας παρακολουθούσαν, δε θυμάμαι η αστυνομία, αλλά σε κάθε έτος έβαζαν και δύο-τρεις δικούς τους οι οποίοι κατέγραφαν τι λέγαμε και ήξεραν το τι είναι ο καθένας από μας ας το πούμε. Οι οποίοι ήταν κρυφοί, δεν ήταν αστυνομία. Τώρα αν υπήρχε στις εκλογές αστυνομία, δεν το θυμάμαι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Μαζί με σας και οι Χημικοί Μηχανικοί;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Και οι Χημικοί Μηχανικοί, οι δύο Σχολές αυτές ήταν που έκαναν, οι μόνοι που έφτιαξαν ένα ας το πούμε δημοκρατικό συμβούλιο.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Υπήρχε συνεργασία μεταξύ των δύο Σχολών;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Εγώ δεν το είχα νοιώσει.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Αυτοί που ήταν υποψήφιοι και έφτιαξαν όλο αυτό το σύστημα φαντάζομαι ότι ενδυνάμωσε ο ένας τον άλλον στο να πάρουν μία απόφαση για να κατέβουν. Εγώ δεν ήμουν σε αυτή την ιστορία, ήμουν απλώς υποστηρίκτρια, ψηφοφόρος και λίγο ούφο, ξέρω εγώ, δεν ξέρω πώς να το πω, αλλά βαθιά δημοκράτισσα να το πούμε έτσι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ας πάμε μέχρι τον Φεβρουάριο του 1973.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Το '73 τώρα, μάλιστα.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι, μέχρι το Φεβρουάριο που ξέρουμε ότι έγινε και η κατάληψη της νομικής και η σύλληψη του Νίκου Ρεβελάκη και εντέλει έγιναν και οι στρατεύσεις φοιτητών.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Οι στρατεύσεις ναι, ναι τους πήραν, τους έκοψαν την άδεια τη φοιτητική ναι.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Τα θυμάστε αυτά τα γεγονότα;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Πώς, αυτά είναι πάρα πολύ έντονα γεγονότα.

Κατ' αρχάς ξεκίνησε με όλα τα επεισόδια της Νομικής, μετά ήρθαν να βάλουν μία τάξη, γιατί ξεσηκωνόμασταν κι εμείς και αυτό έκαναν. Να φανταστείς ότι ένα χρόνο και είχαμε ένα δημοκρατικό Συμβούλιο το οποίο δρούσε, έκανε τις κινήσεις του, πιο δημοκρατία, εξέφραζε απόψεις.

Δεν τους άρεσε αυτό, όλη αυτή η κινητικότητα που έβλεπαν και δεν ήξεραν τι να κάνουν, γιατί υπήρχε μία κοινωνία η οποία δε θα ανεχόταν ας το πούμε μαζικές συλλήψεις. Βρήκαν λοιπόν το κόλπο και ανακάλεσαν τις άδειες για σπουδές και τους κάλεσαν να πάνε στο στρατεύμα.

Δυστυχώς κάποιους τους συνέλαβαν και δεν τους πήγαν στο στρατό, ένας από αυτούς ήταν ο Νίκος ο Ρεβελάκης. Ο Νίκος Ρεβελάκης ήταν ένας κρητίκαρος λεβέντης, ανεξάρτητος δε βρισκόταν σε κάποιο κομματικό χώρο, αλλά είχε μία άποψη μία φωνή, τον σεβόταν όλο το Πολυτεχνείο. Δηλαδή ήταν ένα παιδί ειλικρινές, τίμιο και πάντα είχε να πει κάτι.

Αυτόν τον συνέλαβαν τον άνθρωπο. Τότε αν ήσουν ας πούμε στο ΚΚΕ ή στο ΠΑΣΟΚ (τότε δε λεγόταν ΠΑΣΟΚ) ή στο ΚΚΕ Εσωτερικού και τα λοιπά, σου έλεγαν πες μου πού είσαι και λοιπά. Έλεγες και αυτοί ηρεμούσαν όταν τους έλεγες πού είσαι και μετά τη σύλληψη σε πήγαιναν στο στρατό ας το πούμε.

Ο Νίκος ο καημένος δεν ήταν πουθενά, ήταν ανεξάρτητος, γιατί σου έλεγαν πού είσαι και λοιπά για να πεις και άλλους να μαρτυρήσεις. Ο Νίκος λοιπόν δεν

ήξερε, δεν ήταν πουθενά και τους έλεγε δεν είμαι πουθενά και αυτοί νόμιζαν ότι το κάνει για να καλύψει τους συντρόφους και το παιδί το τσάκισαν στο ξύλο.

Εμείς είχαμε κάνει μεγάλη τότε συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο, πραγματικά το είχαμε μπλοκάρει όλο, έξω από την Πρυτανεία και λοιπά, με αίτημα να φωνάζουμε για το Νίκο το Ρεβελάκη κυρίως -και για τα άλλα τα παιδιά- αλλά πιο πολύ για το Ρεβελάκη, γιατί είχαμε μάθει πραγματικά ότι το παιδί είχε πρόβλημα, να τον αφήσουν.

Ήταν οι πρώτες μαζικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που έγιναν. Σε αυτές τις συγκεντρώσεις στο Πολυτεχνείο δεν μετείχαν μόνο άτομα που ήταν δημοκρατικά και να φοβάσαι και κάποιοι να φοβούνται, εκεί οι απώλειες του φόβου ήταν πολύ μικρότερες, δηλαδή μπορεί να ήταν το 10%, ενώ στις εκλογές μπορεί να ήταν και το 60%.

Γιατί; Γιατί όλοι τα συμπαθούσαμε τα παιδιά και είχαμε πια, είχαν πάει ακόμη και αυτοί που πολιτικά ήταν αδιάφοροι, το είχαν πάρει σαν προσωπικό στοιχείο ότι όχι να τα αφήσετε. Εκεί άρχισαν να πλάθονται και συνειδήσεις εναντίον της χούντας, από κάποιους αδιάφορους ανθρώπους.

Δηλαδή όλη αυτή η ιστορία, άνθρωποι που σου έλεγαν άσε με να κάνω βρε παιδάκι μου τη δουλίτσα μου, να κάνω τις σπουδές μου δε με νοιάζει τίποτα άλλο, ξαφνικά τους έβαλαν στο τρυπάκι να αρχίσουν να σκέφτονται τι γίνεται εδώ.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι, είχε αρχίσει πιο έντονα η συσπείρωση;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, νομίζω ότι μετείχαν πια πιο πολλοί άνθρωποι σε αγώνες που ήταν κατά της χούντας και άρχισαν να εκφράζονται, έτσι νομίζω.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Στην κατάληψη της Νομικής συμμετείχατε εσείς;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Όχι, όχι δε συμμετείχα. Δε συμμετείχα.

Μπορεί να είχα πάει απέξω και να είχα φάει λίγο ξύλο που έφευγα, αλλά δεν ήμουν. Γιατί εκεί δεν ήταν μόνο οι χουντικοί που μας κυνηγούσαν της Νομικής. Τώρα δεν ξέρω αν πρέπει να αναφερθώ, εν πάση περιπτώσει ας μην αναφερθώ, ήταν και κάποιος πολιτικός χώρος, ο οποίος δεν το πίστευες, ο οποίος σε κυνηγούσε να φας ξύλο.

Δε θα το πίστευες αυτό που σου λέω, αγωνιστικός πολιτικός χώρος ο οποίος διαφωνούσε, δεν ξέρω γιατί με τη Νομική, με την κατάληψη της Νομικής. Εγώ έχω φάει ξύλο από αριστερό, όχι από την αστυνομία, εκεί στη Νομική. Και είπα δε μπερδεύομαι, άσε με ήσυχη, δε θέλω.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Και φύγατε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Δεν ασχολήθηκα, την παρακολουθούσα αλλά δεν μετείχα. Ενώ στις κινητοποιήσεις του Πολυτεχνείου μετείχα σε όλες ας πούμε.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Από το Φεβρουάριο μέχρι το καλοκαίρι του 1973 υπήρχαν δράσεις;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Δε θυμάμαι να υπήρχε κρατική, πέρα από αυτήν την ιστορία που έγινε με τον Ρεβελάκη και με όλη την ιστορία που έφυγαν τα παιδιά, όχι δε νομίζω, εγώ δεν είχα δει δράσεις.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Αυτό γιατί έγινε, γιατί έπεσε κάπως η ένταση της διαμαρτυρίας ας πούμε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Προφανώς γιατί συνελήφθησαν πολλά στελέχη που μας παρακινούσαν, προφανώς γιατί ότι είχαμε να κάνουμε το κάναμε τότε με τις επαναστάσεις και λοιπά και μετά άρχισε η εξεταστική. Δηλαδή, ξεκίνησαν αυτά τα επεισόδια Φεβρουάριο, Μάρτιο. Από τον Απρίλιο και μετά αρχίσαμε να είμαστε στα μαθήματα, να περάσουμε τα μαθήματά μας στην εξεταστική του Ιουνίου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πραγματοποιήθηκαν κανονικά οι εξεταστικές;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Κανονικότερα, δε θυμάμαι να είχαμε χάσει εξεταστική.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Μετά από δημοψήφισμα για το Σύνταγμα ξεκίνησε και η φιλελευθεροποίηση κάπως του δικτατορικού πολιτεύματος.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, ξεκίνησαν και γύρισαν πίσω τα στρατευμένα παιδιά, έχεις δίκιο.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ωραία, να πάμε στο τριήμερο του Νοεμβρίου;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Το κρίσιμο;

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Εκεί λοιπόν ξεκίνησε αυτή η ιστορία με το να μαζευτούμε μέσα και να συσπειρωθούμε. Στην αρχή ήταν πιο λίγοι άνθρωποι, αλλά άρχισε να βγαίνει αυτό προς τα έξω και ξαφνικά..

Εμείς ήμασταν από τους πρώτους, γιατί ήμασταν εκεί, εντάξει; Οπότε συμμετείχαμε. Δεν είναι ότι το μάθαμε και πήγαμε, ήμασταν εκεί, μας άρεσε, προσχωρήσαμε και αρχίσαμε να κάνουμε τους αγώνες μας, να φωνάζουμε, να συγκεντρωνόμαστε, γενικά όλη τη διαμαρτυρία.

Ερχόντουσαν λοιπόν όσο περνούσαν οι μέρες κόσμος πολύς, όχι μόνο μέσα στο Πολυτεχνείο και απέξω, γινόταν χαμός. Εκεί είχα συναντήσει πολλούς ανθρώπους που ήξερα και από το δημοτικό και από το γυμνάσιο, δηλαδή πολλές φίλες και φίλους που ήμασταν μαζί και στα προηγούμενα χρόνια που δεν ανήκαν στο Πολυτεχνείο και έβλεπα.

Και άρχισαν να έρχονται, δεν ξέρω, οργανώνονταν και σε πυρήνες κι ερχόντουσαν όλοι μαζί ξέρω εγώ. Έγινε ένα πράγμα εντυπωσιακό η συγκέντρωση που έγινε στο Πολυτεχνείο, υπήρχαν πολλοί σταθεροί, που έβγαιναν. Εγώ μπαινόβγαινα, δηλαδή ήμουν μέσα, έβγαινα πήγαινα ξέρω εγώ έτρωγα, έκανα κάτι, ξανάμπαινα μέσα. Ή τα βράδια δεν έμενα. Κάποιοι έμεναν όλο το βράδυ.

Δεν περιμέναμε και αυτό που έγινε, δηλαδή εμείς νομίζω τότε δεν περιμέναμε αυτή την αντίδραση με τα τανκς. Εμείς νομίζω τότε είχαμε πει ότι θα γίνουμε ο πυρήνας που θα έρθει ο κόσμος και θα γίνει μία μεγάλη κατακραυγή, θα προβληθεί διεθνώς. Δεν περιμέναμε όλη αυτή την ιστορία που έγινε ας το πούμε.

Την ημέρα που έγιναν τα γεγονότα το βράδυ, εγώ ήμουν μέσα και κάποια στιγμή, είναι κάτι που δεν το έχω πει πουθενά, δηλαδή το έχω πει σε φίλους μου, και κάποια στιγμή βγήκα να πάω να φάω κάτι, ένα σουβλάκι ξέρω εγώ να ξαναμπώ. Και εκείνη την ώρα έκλεισαν οι πόρτες, υπήρχε σήμα ότι κάτι θα γίνει.

Βρεθήκαμε λοιπόν με την παρέα μου, που είχαμε φύγει πέντε-έξι άτομα, να είμαστε ακριβώς απέξω και να μην μπορούμε να μπούμε. Και ήμουν μέσα στην Πατησίων, όχι στο ρεύμα που πάει προς τα Πατήσια, αλλά στο ρεύμα που πάει προς την Αθήνα.

Και κόσμος πολύς, αδιαχώρητο και εκείνη τη στιγμή πέρασε, άρχισε να βαράει ένα ασθενοφόρο, ντιν-ντιν, ντιν-ντιν, ντιν-ντιν, να περάσει από μας, με τη λογική να το αφήσουμε επειδή είναι ασθενοφόρο. Και γυρίζω και λέω παιδιά μπλοκάρετέ το, διότι γιατί να περάσει από δω το ασθενοφόρο;

Και πράγματι αυτό το ασθενοφόρο, το οποίο εμείς το μπλοκάραμε, γιατί πήγα και στάθηκα μπροστά, μας έσπρωξε όσους είχαμε σταθεί, δεν μας χτύπησε μπαμ, μας πίεσε να φύγουμε και στα πέντε μέτρα από μένα έφυγαν από το ασθενοφόρο τα πρώτα δακρυγόνα που έπεσαν.

Μπορείς να το φανταστείς αυτό; Δηλαδή δεν μπορούσε να πάει από την Αριστοτέλους, από την 3^η Σεπτεμβρίου και έπρεπε να πάει από την Πατησίων; Λέω αυτό δεν είναι λογικό, γιατί πάει από την Πατησίων που ήταν μπλοκαρισμένη; Ήταν μέσα σε ένα ασθενοφόρο που πέρασαν και έριξαν δακρυγόνα ανάμεσά μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ήταν και ένας τρόπος για να ανοίξουν την Πατησίων;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ήταν ένας τρόπος για να διαλυθούν τα πλήθη, γιατί εμείς με το που έπεσαν τα δακρυγόνα, εμένα μου έπεσαν στα πέντε μέτρα, σου λέω όπως ήταν το ασθενοφόρο στάθηκα μπροστά, γιατί λέω τι δουλειά έχει το ασθενοφόρο να περνάει από δω, γιατί δεν πάει από άλλο δρόμο;

Και το κατάλαβαν με το που το φώναξα και ήρθαν και οι άλλοι και το μπλόκαραν και έτσι μας πήγε να μας σπρώχνει, να μας χτυπάει βρε παιδί μου, να φύγουμε. Και δεν πάνε πέντε μέτρα πιο κάτω, το είδα, πέταγε από μέσα τα δακρυγόνα. Ήταν πάρα πολύ ισχυρά τα δακρυγόνα, δεν μπορούσες να δεις τίποτα, έκλαιγες, ο κόσμος να φεύγει από όλες τις πλευρές.

Κάποιοι οι οποίοι ήταν πιο οργανωμένοι είχαν λεμόνια για την περίπτωση δακρυγόνου, εμείς ήμασταν ανοργάνωτοι σε αυτό, έτσι άδειασε ο δρόμος κι έτσι μας έδωξαν όλους, όπου μπήκαμε στα διπλανά στενά και χαθήκαμε. Και μετά αφού άδειασε ο δρόμος έγιναν οι ιστορίες που έγιναν με την εισβολή του τανκς. Μας κυνήγησαν, δηλαδή εμείς που τρέχαμε να φύγουμε, υπήρχε παντού αστυνομία που μας κυνήγησαν, φάγαμε ξύλο, αλλά εμένα δε με συνέλαβαν. Δεν ξέρω, έγιναν άλλες συλλήψεις, έτυχε και δε με συνέλαβαν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Δεν καταφέρατε να ξαναμπείτε στο Πολυτεχνείο αφότου είχε κλείσει;

Κα ANTANΑΣΙΩΤΗ:

Όχι βέβαια, οι πόρτες είχαν κλείσει εντελώς και μάλιστα μας είχαν διώξει και απέξω με αυτόν τον τρόπο.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Υπήρχαν ελεύθεροι σκοπευτές στην Πατησίων;

Κα ANTANΑΣΙΩΤΗ:

Αυτό δεν το γνωρίζω. Λένε, μετά είπαν, αλλά να πω κάτι, από προσωπική εμπειρία δεν είναι, ότι λένε τα μέσα ισχύουν. Αν τα μέσα είπαν ότι υπήρχαν, υπήρχαν. Εγώ δεν είδα ελεύθερους σκοπευτές.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Με ποιους ήσασταν σε αυτό το κυνηγητό με την αστυνομία;

Κα ANTANΑΣΙΩΤΗ:

Με συμφοιτητές μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Θυμάστε κάποιο πρόσωπο;

Κα ANTANΑΣΙΩΤΗ:

Ναι ήμουν με το Γιώργο τον Παπαβασιλείου, ήμουν με το Νίκο το Σιάνη, δε θυμάμαι ποιοι άλλοι ήταν. Αυτούς τους θυμάμαι γιατί είχαμε πηδήξει μαζί να φύγουμε και σκοπεύαμε να ξαναμπούμε μέσα. Δε θυμάμαι ποιοι άλλοι, πάντως ήμασταν συμφοιτητές, δε θυμάμαι ποιοι άλλοι ήταν.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Τι συναισθήματα νοιώθατε; Εκείνη τη στιγμή που δεν μπορέσατε να μπείτε ξανά μέσα στο Πολυτεχνείο.

Κα ANTANΑΣΙΩΤΗ:

Ήταν μεγάλη απογοήτευση που δεν μπορούσαμε να μπούμε στο Πολυτεχνείο, είπαμε εντάξει θα μείνουμε εδώ το βράδυ και μόλις ανοίξουν οι πύλες θα μπούμε, κάτσαμε απέξω ας το πούμε. Αλλά έπεσαν οι πύλες μετά, δυστυχώς.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Φοβηθήκατε;

Κα ANTANΑΣΙΩΤΗ:

Δε νομίζω ότι φοβόμασταν, ούτε όταν μας έριξαν τα δακρυγόνα νομίζω ότι φοβόμασταν. Είναι τα νιάτα, έχουν τους δικούς τους κανόνες και όταν εσύ έχεις ζήσει ας πούμε τρία χρόνια μέσα σε αυτό το πνεύμα της αντίστασης εγώ δε

νομίζω ότι φοβήθηκα. Εγώ φοβήθηκα κάποια στιγμή, γιατί με έπιασε μία διμοιρία από αστυνόμους, μπάτσους τους λέγαμε τότε, με έριξε κάτω. Εκεί.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Εκείνη την ημέρα;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι με έριξε κάτω, αφού μου έριξε μία εδώ στην καρωτίδα για να πέσω κάτω, έχασα την αναπνοή μου κι έπεσα κάτω και ήταν πέντε-έξι αστυνόμοι και με κλωτσούσαν και μου έλεγαν βρωμοκουμούνι πες συγνώμη, βρωμοκουμούνι και λοιπά. Εκεί φοβήθηκα, αλλά για καλή μου τύχη..

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Σας άφησαν;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Με άφησαν εκεί πέρα ημιπτώμα ας πούμε και δεν προχώρησαν παρακάτω, ούτε με συνέλαβαν, ούτε με σκότωσαν. Δε νομίζω ότι θα με σκότωναν ποτέ, αλλά γενικά ήταν μία επώδυνη, ας το πούμε, στιγμή πολύ, όπου έφτασα σπίτι μου καταμελανιασμένη με μεγάλη ταραχή. Με τα πόδια πήγα μετά σπίτι μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Μόνη σας;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Μόνη μου.

Και δε βγήκα όλο το βράδυ, δηλαδή ήμουν σε κακό χάλι από το ξύλο που είχα φάει. Οπότε έμεινα μέσα και παρακολουθούσα το σταθμό του Πολυτεχνείου από το σπίτι, που διηγόταν κι έλεγαν αυτή τη στιγμή μπαίνουν τα τανκς, αλλά εγώ αν με έβλεπες ήμουν μπλε μαρέν, τρομοκρατημένη.

Έλειπαν οι γονείς μου, γιατί εκείνη την ημέρα είχε κάνει εγχείρηση η μαμά μου και ο μπαμπάς μου έμεινε μαζί της το βράδυ και ήμουνα εγώ με την αδερφή μου τη μία. Η άλλη ήταν παντρεμένη τότε και είχε φύγει, έχω δύο αδερφές.

Και ήμουν εντελώς τρομοκρατημένη μετά το ξύλο. Αυτό το φοβήθηκα πολύ, από εκείνη τη στιγμή που με έδερναν μέχρι και μετά που πήγα σπίτι, έτρεμα σαν το ψάρι ας το πούμε απλά.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πώς μάθατε τις εξελίξεις την επόμενη μέρα;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Έφυγα πάλι και πήγα προς το Πολυτεχνείο. Δεν έβαλα μυαλό. Από εκεί και ήταν πάρα πολύ αστυνομία που κυκλοφορούσαν στην Πατησίων, γιατί κι εγώ από την Πατησίων πήγαινα, ξέρεις πλατεία Αμερικής, πήγαινα με τα πόδια. Κυκλοφορούσαν πάρα πολλές κλούβες και πήγαινε κόσμος από παντού, κατέβαινε από την Αλεξάνδρας, δηλαδή όπως προχωρούσα συναντούσα κόσμο που κατέβαινε, γύριζε πίσω να δει όλη αυτή την ιστορία, να ενημερωθεί, από την Κυψέλη, από παντού κατέβαιναν κόσμος.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Βρήκατε γνωστούς σας και ρωτήσατε;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Κοίτα όχι γνωστούς δε θα έλεγα, αλλά έβλεπα κόσμο και μιλούσα στο δρόμο. Μόνη μου πήγα πάλι, μόνη μου. Δεν είχα μυαλό και ήμουν και κατάμαυρη σου λέω, να το πούμε κι αυτό, με μελανιές με μπουνιές, αλλά δεν είχα μυαλό.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πως ήταν η αίσθηση; Οι μυρωδιές;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Οι μυρωδιές ήταν όλο δακρυγόνα, τόσα πολλά που είχαν πέσει. Ήσουν τρομοκρατημένος όπως προχωρούσες, δηλαδή ζούσες σε μία αγωνία για το τι έγινε με τα παιδιά εκεί. Ακούσαμε ότι είχαν ρίξει τα κάγκελα, είχαν σκοτωθεί άνθρωποι, όλα αυτά που είχαν γίνει και ομολογώ υπήρχε μια βαθιά στενοχώρια και από την άλλη και φόβος.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ωραία, αφού επιστρέψατε στην κανονική ροή των πραγμάτων με τη φοίτησή σας τι έγινε με τους χουντικούς καθηγητές, μαθητές;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Αφού έπεσε η χούντα λες;

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι, ναι.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Κατ' αρχάς οι μαθητές οι φοιτητές δεν ξαναπάτησαν το πόδι τους, δε νομίζω ότι καν παρακολουθούσαν μαθήματα, απλώς ήταν εκεί για να μας παρακολουθούν.

Με τους καθηγητές έγινε μία ολόκληρη ιστορία, δηλαδή οι μεν εντελώς χουντικοί που τους ξέραμε και ήταν αυτός που μας έκανε στατιστική ας πούμε και άλλοι, κάποιοι εξαφανίστηκαν, κάποιοι άλλοι όμως καθηγητές το γύρισαν και προσπαθούσαν να πείσουν, δεν ξέρω αν ήταν κιόλας χουντικοί, ότι είναι πάρα πολύ δημοκράτες, ότι είναι μαζί μας, ότι καταδικάζουν τη χούντα που ήταν και αδιάφοροι έτσι; Μερικοί είχαν γίνει και επί χούντας καθηγητές, άρα μπορεί να είχαν και το στοιχείο.

Νομίζω ότι η ποιότητα των σπουδών δεν επηρεάστηκε.

Εάν έπεσε η ποιότητα των σπουδών κάποια στιγμή, ήταν γιατί μετά την απελευθέρωση ένας λαός καταπιεσμένος άρχισε να λέει το Συμβούλιο, τουλάχιστον των Τοπογράφων που έζησα εγώ, αύριο δε θα κάνουμε μάθημα, θα κατέβουμε κάτω να πάμε συμπαράσταση στη Χιλή. Αύριο-μεθαύριο μετά από τρεις μέρες δε θα κάνουμε μάθημα, θα κάνουμε συμπαράσταση.

Δηλαδή μας έβαζαν όλο το Πολυτεχνείο να μην κάνει μάθημα για να κατεβαίνουν σε συνεχείς πορείες. Εκεί έπεσε η ποιότητα με ευθύνη των συνδικαλιστών. Δηλαδή έχουν ευθύνη κι αυτοί. Βέβαια σκέψου ότι ήμασταν παιδιά, που είχαμε καταπιεσθεί, που είχαμε φάει ξύλο, που είχαμε ζήσει πολλά και ίσως υπήρξε μία πιο έντονη αντίδραση από αυτή που έπρεπε.

Δεν ξέρω αν έδρασαν πιο πολύ αυτοί που έφαγαν το ξύλο και που κυνηγήθηκαν κι όλα αυτά ή οι νεότεροι, οι οποίοι ήθελαν να πουν ότι είμαι κι εγώ κομμάτι της ιστορίας. Δεν το ξέρω αυτό το πράγμα, πάντως είδα πολλούς νέους που μπήκαν,

που δεν είχαν σχέση με τα γεγονότα, που πρωτοστατούσαν και συνέχεια μας έλεγαν να πάμε στην πορεία την τάδε.

Εκεί κάπου αποχώρησα από το Συμβούλιο, που δεν ήμουν εκλεγμένη αλλά ήμουν μέλος που συμμετείχα σε ομάδες και μάλιστα έκανα τα πολιτιστικά εγώ, γιατί αυτά μου άρεσαν αυτά έκανα και είχαμε αλλάξει λίγο και τον πυρήνα ας πούμε των πραγμάτων στη Σχολή, κάναμε εκδρομές, πηγαίναμε θέατρα, κάναμε τέτοια.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ασχοληθήκατε με το πολιτιστικό κομμάτι.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Πάρα πολύ, μα αυτό μου αρέσει. Αυτό μου άρεσε και αυτό έκανα, πάρα πολύ, το πήρα όλο πάνω μου δηλαδή, μόνη μου αποφάσιζα κι έκανα και έψαχνα. Και ήταν και πολύ χαρούμενος ο κόσμος, δηλαδή σκέφτηκα ότι μετά την πτώση μπορούμε να κάνουμε κάτι δημιουργικό και να είναι αυτό.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Να έρθουμε και λίγο στο σήμερα.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Μάλιστα.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πώς κρίνετε τη σταδιοδρομία σας;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Εγώ είμαι πάρα πολύ ευτυχισμένη, πάρα πολύ ευτυχισμένη που μπήκα σε αυτό το επάγγελμα, είχα μία πάρα πολύ καλή πορεία.

Ασχολήθηκα και με το Σύλλογο Τοπογράφων, δηλαδή εξακολούθησα να έχω και με το Τεχνικό Επιμελητήριο που ήμουν στην Αντιπροσωπεία και στο Πειθαρχικό Αντιπρόεδρος. Τώρα σου λέω συνδικαλιστικά.

Έφτιαξα μία Ένωση Ελληνίδων Μηχανικών, την ΕΔΕΜ, στην οποία ήμουν η πρώτη Πρόεδρος και Πρόεδρος περίπου 15-17 χρόνια, εκεί κάπου, που ήταν πάρα πολύ ωραίο για τις νέες γυναίκες μηχανικούς. Διότι το επάγγελμα είχε στερεότυπα, ο μηχανικός.

Θυμάμαι ας πούμε στο Αττικό Μετρό έβαλαν μία αγγελία που έλεγε «ζητούνται άντρες μηχανικοί». Έπαιρνα τον Πρόεδρο, σαν Πρόεδρος της ΕΔΕΜ, γιατί άντρες του έλεγα; Μου λέει γιατί αυτοί μπαίνουν κάτω στα υπόγεια. Του λέω γιατί ρώτησες τις γυναίκες αν θέλουν να μπου; Μου λέει όχι δεν τις ρώτησα, αλλά πώς θα μπου κάτω;

Όποια θα έρθει για να κάνει αίτηση θα έχει υπόψη ότι θα μπει στα υπόγεια. Και ανακάλεσε την πρόσκληση και έκανε «ζητούνται μηχανικοί», έβγαλε το άντρες, μπήκαν οι γυναίκες μέσα και μετά με πήρε μετά από ένα χρόνο και μου είπε βρε Ντάνου δεν είχα μία γυναίκα και αυτή τη στιγμή έχω το 30% γυναίκες και είμαι φουλ ευχαριστημένος.

Δηλαδή προσπαθήσαμε, κάναμε έκθεση, προβολή του έργου των γυναικών μηχανικών, προσπάθησα να στηρίξω τις γυναίκες μηχανικούς που πάσχιζαν ας πούμε. Πολλές φορές ήταν και το επιχείρημα σε κάποιους μα δεν είναι το ίδιο. Κι έλεγα να σε ρωτήσω κάτι, κόρη έχεις; Μου λέει ναι. Δηλαδή αν θα πάει να

κάνει ένα επάγγελμα και της πουν εσύ δεν είσαι το ίδιο με τον άντρα, αφού έχεις σπουδάσει τα ίδια; Βρε Ντάνυ μου έλεγε δεν το έχω σκεφτεί ποτέ αυτό το πράγμα.

Δηλαδή προσπαθούσαμε να αλλάξουμε συνέχεια τις νοοτροπίες και νομίζω ότι στην Ελλάδα προχωρήσαμε πολύ. Βέβαια θέλω να σου πω ότι εμείς συνεργαστήκαμε και με ξένους, δεν ανακαλύπταμε πάντα την πυρίτιδα.

Παίρναμε προγράμματα ή συμμετείχαμε σε προγράμματα διεθνή και προσπαθούσαμε να κάνουμε δράσεις για την προβολή του έργου, για παρεμβάσεις, γι' αυτά. Πάρα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Κι έχω και πολλές φίλες νέες μηχανικούς που τότε ενεπλάκησαν και μπήκαν μέσα στα θέματα, τις οποίες και αγαπώ πάρα πολύ, πάρα πολύ τα νέα παιδιά αυτά.

Σαν επαγγελματίας έκανα μία ωραία πορεία, δηλαδή ξεκίνησα από το Πολυτεχνείο, μετά πήγα στο ΥΠΕΧΩΔΕ ήμουν με τον Τρίτση, κάναμε την επιχείρηση πολεοδομικής ανασυγκρότησης, μετά πήγα στον Γεννηματά σαν σύμβουλος στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, ήμουν και υπάλληλος πριν. Είχα πάει και με είχε κρατήσει σαν σύμβουλο και ο Λιάσκας που είχε έρθει κάποια στιγμή στο Υπουργείο στο ΥΠΕΧΩΔΕ.

Στη συνέχεια έχω κάνει αρκετή πορεία δηλαδή και με τον Παπαντωνίου που ήμουν στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, σε διάφορα συμβούλια, Διευθύνουσα Σύμβουλος στη διώρυγα της Κορίνθου και μετά μεταπήδησα στον ιδιωτικό τομέα το 2005, όπου έκανα κι εκεί μία επιτυχημένη καριέρα στην Grecotel σαν Γενική Διευθύντρια.

Πάρα πολύ όμορφα χρόνια, δε μετανιώνω καθόλου που έγινα αυτό που έγινα, Τοπογράφος και λέω ότι παντού μπορείς να βρεις το δρόμο σου, την τύχη σου, εγώ πέρασα πάρα πολύ όμορφα.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Σας έχει γεμίσει η πορεία σας.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Λέω ότι τέτοια ζωή επαγγελματική. Και ιδεολογικά στάθηκα πολύ ωραία, γιατί είχα ενασχόληση με τα χωροταξικά, με την τουριστική πολιτική, έκανα νομοσχέδια, που όλα αυτά συμφωνούσαν με το ιδεολογικό μου υπόβαθρο.

Δηλαδή αισθάνομαι γεμάτη και σαν πορεία που δείχνω, παίρνω, κάνω, αναγνωρίζομαι, αλλά κυρίως και σαν άνθρωπος που έκανε αυτά που ήθελε βρε παιδί μου, αυτά που πίστευε, για τη βοήθεια ας πούμε του κόσμου. Γιατί πάντα έτσι στάθηκα, αυτό ήταν το κυρίαρχο σε μένα να κάνω πάντα αυτό που βοηθάει.

Δεν έβγαλα λεφτά, δεν εκμεταλλεύτηκα τη θέση μου ποτέ, έκανα όμως αυτό που μου άρεσε, δηλαδή είμαι πλήρης. Τα λεφτά μου ήταν για να ζήσω. Δεν ενεπλάκηνα ποτέ σε θέματα που άλλοι ενεπλάκησαν, αλλά ήταν μία δική μου άποψη που συμφωνεί με το εσωτερικό μου, με το μυαλό μου, με την καρδιά μου. Θα μπορούσα, αλλά δε θα ήμουν ευτυχισμένη, δε θα σου έλεγα αυτά που λέω τώρα, ότι είμαι υπερήφανη γι' αυτά που έχω κάνει και είμαι υπερήφανη γι' αυτά που έχω κάνει.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Πώς διαχειρίζεστε τις μνήμες σας σε σχέση με το Πολυτεχνείο, ας πούμε στις επετείους του Πολυτεχνείου;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Τώρα δεν πάω, πολλά χρόνια. Στην αρχή πήγαινα, μετά όταν άρχισε να γίνεται εστία για να πάνε οι μπαχαλάκηδες να σπάνε πράγματα και λοιπά θεώρησα ότι ντροπιάζουν πιο πολύ τη μνήμη του Πολυτεχνείου.

Η επέτειος του Πολυτεχνείου θα έπρεπε να είναι μία πορεία σεβασμού προς όλους αυτούς τους ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους, που βασανίστηκαν, ταλαιπωρήθηκαν. Είναι μία επέτειος σεβασμού, δεν είναι μία επέτειος επειδή εγώ έτσι γουστάρω τώρα και ονόμασα τον εαυτό μου αναρχικό ή αντισυστηματικό ή δεν ξέρω τι να βρίσκω μία ευκαιρία να μπαίνω μέσα στον όχλο που πάει με τα παιδιά του πολύς κόσμος και να αρχίζω να πετάω, να σπάω πλακάκια και να σπάω.

Δηλαδή εμένα δε μου επιτρέπουν να πάρω τα παιδιά μου να κατέβω κάτω, εγώ θα ήθελα να πάω με τα παιδιά μου, με την οικογένειά μου, όταν τα είχα μικρά, να πάμε στην πορεία και φοβόμουν να πάω. Να τους έρθει κανένα μάρμαρο στο κεφάλι ή να δουν δακρυγόνα; Δεν έχω λόγους.

Όμως διηγούμαι, είναι αστείο γιατί έχω μία εγγονή που είναι έξι χρονών τώρα θα γίνει, στα πέντε της πήγαινε στο σχολείο και μάθαινε, γιατί της διηγήθηκα, και φώναζε «ψωμί, παιδεία, ελευθερία» στις 17 του Νοέμβρη. Δηλαδή αυτό που είναι να κάνεις, το κάνεις.

Ούτε που τα βλέπω τώρα, γιατί εκνευρίζομαι. Ούτε που τα βλέπω τα γεγονότα πια, τις πορείες. Το αλλάζω το κανάλι, δε βλέπω καθόλου.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ανάλογες εξεγέρσεις με το Πολυτεχνείο είναι πιθανές στο μέλλον;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Κοίτα να σου πω, πάντα ο κόσμος νομίζει ότι, θα έχει προβλήματα και θα τα υπερεκτιμά και λοιπά. Ζούμε σε μία δημοκρατία, δεν έχει σχέση ποιος κυβερνά πάνω. Μπορεί να ανήκει σε λίγο πιο συντηρητικό χώρο, λίγο πιο κεντρώο, λίγο πιο αριστερό.

Δεν έχει σχέση, είναι δημοκρατία, δεν είναι χούντα. Δεν έχει έρθει κανείς, εγώ εκφράζω την άποψή μου, μπορώ να βγω στην τηλεόραση ή να μπω στο internet και να πω αυτό που κάνει. Έχουμε μία ελευθερία, μία δημοκρατία, αυτό λοιπόν, γιατί να έχω τέτοια αντίδραση; Μόνο γιατί θέλω να έχω αντίδραση.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Εντάξει βέβαια ωστόσο υπάρχουν και προβλήματα ακόμα.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Λύνονται, να το διεκδικήσω, να κάνω απεργία, να κάνω ό,τι θέλω, αλλά δεν έχει να κάνει με μία εξέγερση ενός κράτους που είχαν κλείσει εφημερίδες, δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε, δεν μπορούσαμε να την αγοράσουμε, την κρύβαμε την εφημερίδα αν την αγοράζαμε. Δεν έχει να κάνει με αυτό το πράγμα, ζούμε σε μία ελεύθερη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Είμαστε από τους τυχερούς, γιατί υπάρχουν άλλα κράτη που υποφέρουν από δικτατορίες, που υποφέρουν από τις μπουργκες, που υποφέρουν οι γυναίκες, που δεν έχουν φωνή. Υπάρχουν κράτη που ζουν στο μεσαίωνα και πιο πριν.

Εμείς τώρα μπορούμε όλα να τα λύσουμε, κατά την άποψή μου, με τη συζήτηση, δεν υπάρχει θέμα να κάνουμε αντίστοιχες εξεγέρσεις. Δεν ξέρω αν στο μέλλον γίνει κάτι, αλλά αυτή τη στιγμή με αυτά που ζούμε, στη δημοκρατία που ζούμε, οι ακρότητες περισσεύουν και δημιουργούν αν θέλεις πόλωση.

Και γιατί μία κοινωνία να είναι πολωμένη; Εγώ θέλω να πω αυτό που θέλω, να το διεκδικήσω, αλλά γιατί να βάζω τον άλλον με τους τρόπους μου να κάθεται απέναντί μου; Γιατί δεν είναι μόνο ότι διεκδικείς είναι και πως το διεκδικείς. Κι όταν διεκδικείς κάτι πρέπει να έχεις συμμετοχο την κοινωνία.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ναι. Κλείνοντας θα ήθελα να σας ρωτήσω ποιες είναι οι τρεις κορυφαίες στιγμές των γεγονότων του Πολυτεχνείου που σας έχουν χαραχτεί πιο βαθιά στη μνήμη σας;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι είναι τρεις, πράγματι.

Το πρώτο αισθάνομαι πολύ υπερήφανη που καταφέραμε στη Σχολή μας να βγάλουμε επί χούντας δημοκρατικές Διοικήσεις, το οποίο θεωρώ ότι δεν πρέπει να το υποτιμούμε, είναι κορυφαίο και αυτούς τους ανθρώπους που πήραν αυτή την πρωτοβουλία τους σέβομαι, αλλά βρήκαν και ανθρώπους που τους ακολούθησαν γι' αυτό και έγινε, συμμετείχαν. Αυτό θεωρώ ότι είναι κορυφαίο μέσα στη χούντα να κάνεις τέτοιες κινήσεις.

Το δεύτερο είναι η συγκέντρωση που έγινε για τον Ρεβελάκη το '73 το Φεβρουάριο, που τότε ήταν μία κορυφαία στιγμή και όχι μόνο για το Νίκο, εναντίον της χούντας, αλλά και πολύς όπως το ξανάπα κόσμος που ήταν αδιάφορος άρχισε να συνειδητοποιεί τι είναι χούντα, γιατί πολλοί δεν το έχουν καταλάβει. Σου λέει μετά βγήκε ο Κηληδόνης «τη δουλίτσα μου να κάνω», δηλαδή τότε άρχισαν να καταλαβαίνουν ότι κάτι δεν πάει καλά, δεν είναι εγώ να κάνω τη δουλίτσα μου και να σκύβω το κεφάλι και λοιπά.

Και η τρίτη βέβαια και αδιαμφισβήτητη η πιο μεγάλη στιγμή είναι τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, που όλος ο κόσμος, εκεί ήταν αυτό που σου είπα, έκανες μία κίνηση και είχες συμμετοχο και συνεργάτη την κοινωνία. Όταν έχεις αυτό είναι κορυφαίο ας πούμε και τότε μπορεί να επιτύχει. Μόνο τότε μπορούμε να πάμε μπρος.

Όχι να βλέπουμε το δικό μας, δεν είναι αυτό που συμφέρει εμένα, ας πούμε ότι είναι αυτό που συμφέρει την κοινωνία, γι' αυτό να πολεμήσουμε όλοι μαζί.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Αυτό το συλλογικό φρόνημα δηλαδή.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ναι, δηλαδή δεν είναι ότι εγώ κάνω μία για τους τάδε, για τους πορτοκαλοπαραγωγούς. Κάνω κάτι το οποίο φέρνει όλη την κοινωνία κοντά. Αυτό το μεγαλειώδες που έφερε όλη την κοινωνία είχε το Πολυτεχνείο και γι'

αυτό πέτυχε και γι' αυτό έχει μείνει στις συνειδήσεις του κόσμου, δεν ήταν κάτι που βόλεψε εμένα. Μπορεί και να με ξεβόλεψε, γιατί κάποιοι σκοτώθηκαν, τους ξεβόλεψε, κάποιοι έφαγαν ξύλο, κάποιοι φυλακίστηκαν. Πολύ κόσμος ξεβόλεψε αυτή η ιστορία, αλλά όμως ήταν για το γενικό καλό.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Έχετε ξανανιώσει στη ζωή σας τόσο έντονο αυτό το γενικό καλό, κάποια προσπάθεια;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Νομίζω όχι, γιατί δεν έχουμε βρεθεί και σε ανάλογες περιπτώσεις και δόξα τω Θεώ.

Βέβαια θα σου έλεγα ότι είστε μία τυχερή γενιά, γιατί νομίζετε ότι είστε άτυχοι λόγω μισθών και λοιπά, γιατί κι εμάς οι μισθοί μας πόσο ήταν στην ηλικία σας; Λιγότερα από ότι παίρνετε εσείς, έτσι; Μη βλέπετε που καλομάθατε, γιατί κάποια στιγμή κυκλοφόρησαν χρήματα και καλόμαθε η κοινωνία. Εδώ ψάχνεις να βρεις εργαζόμενους και δε βρίσκεις, άρα δεν είναι, νομίζω ότι είναι καλομαθημένη η γενιά σας.

Αλλά και η δική μας όταν ήμασταν μεσήλικες ήμασταν καλομαθημένοι σαν άνθρωποι, να μην το πούμε ότι δεν περάσαμε κι εμείς αυτό το να είμαστε καλομαθημένοι. Αλλά δε θέλω να το ζήσετε, αλλά είναι πολύ όμορφο να μπορείς να ενώνεσαι με όλο τον κόσμο. Δε θέλω να το ζήσετε, δε θέλω να χρειαστεί ποτέ να γίνει αυτή η ιστορία, αλλά σου αφήνει κάτι, μία γλυκύτητα μέσα σου, μια υπερηφάνεια ας το πούμε.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Για εσάς πέτυχε η γενιά του Πολυτεχνείου;

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Για μένα πέτυχε η γενιά του Πολυτεχνείου, για μένα πέτυχε.

Κάποιοι πέτυχαν πιο πολύ από ό,τι θα έπρεπε, πάτησαν ας πούμε, αξιοποίησαν, εκμεταλλεύτηκαν. Το αξιοποιώ δεν είναι κακό, το εκμεταλλεύομαι είναι κακό. Κάποιοι εκμεταλλεύτηκαν καταστάσεις και τέτοια πράγματα. Δε μου αρέσει η εκμετάλλευση, το να αξιοποιώ μου αρέσει.

Αλλά γενικά εμείς σαν γενιά καλά ζήσαμε, καλά ζήσαμε και πάντα είχαμε και στο νου μας αυτά που περάσαμε και λέμε πιο εύκολα το δόξα τω Θεώ και με λιγότερα. Δε χρειάζονται πολλά για να είσαι ευτυχισμένος.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Σας ευχαριστώ πολύ για το χρόνο σας.

Κα ΑΝΤΑΝΑΣΙΩΤΗ:

Ιωάννα μου σε ευχαριστώ πάρα πολύ, είσαι γλυκύτερο παιδί.
